

Валентин Иванов, Кирил Добрев

Търси се добър юнак

Влажната септемврийска сутрин беше в състояние да убие всяка надежда за слънце или за нова работа. Калиш отново опъна късичката яка на палтото си и се огледа за последен път преди да извика автобуса по най-сигурният метод – като си запали цигара. От опит се беше убедил, че след третото дръпване висенето му на спирката ще свърши и ще трябва да хвърли генералски фас.

Отляво беше застанал чичко с панорамен гръб и за да вижда по-добре пътя Калиш отстъпи крачка назад. При това пред взора му се изправи стълб. Груб, циментов, с лъскава обява, залепена на него. Безработните обикновено четат всички обяви, които се изпречавт на пътя им. Точно така постъпи и Калиш.

„Търси се добър юнак. Конкурс по документи и събеседване. Изискват се шофьорска книжка, владее на поне два чужди езика и стаж по специалността минимум пет години. За справки телефон...“

От изненада Калиш забрави да сложи цигарата в устата си. Не приличаше на шега – кой ще тръгне да отпечатва обяви на гланциран картон със златни букви само за да се пошегува. Обади се без сам да знае защо го прави.

По телефона му дадоха адреса на някакво студено мазе на четириетажна кооперация в центъра на града. Отиде – беше му съвсем наблизо. Даже малко се поколеба дали да влезе, но в този момент край него минаха двама възбудено жестикулиращи младежи. Преди вратата да се затвори след тях, той ги последва. Вътре вече се бяха събрали и други кандидати. Всички заедно оживено обсъждаха предстоящия изпит. Калиш се заслуша.

– Аз съм професионален бодигард. – Похвали се нисичко човече с рамене, широки колкото хилки за тенис. – Владее джудо, самбо, карате, таекуондо, айкидо... – Кльошавите пръсти на едната му ръка се свършиха и той тъкмо се канеше да продължи с другата, когато го прекъснаха.

– Аз пък съм завършил школата по фехтовка. – И размаха звънлива папира. – Към театралната академия.

Великанът в ъгъла, който до този момент запазваше гордо мълчание, остави настрана дебела и ситно изписана тетрадка, погледна ги снизходително през кръглите си очила и почука с пръст високото си чело:

– За един добър юнак най-важното е да има глава на раменете си.

Настана неловко мълчание. Но не за дълго.

– Извинете, как смятате, – попита подозрителен субект с мазен шлифер и двудневна брада, – а дали е необходимо свидетелство за

съдимост?

Никой не знаеше, но и да знаеше, нямаше време да отговори, защото вратата се отвори и влезе старец с фрак.

– Здравейте, здравейте! Я, колко много кандидати има днес! Миналия път, а това беше преди осем, не – преди десет години, дойде само един. Казват, че после се пропил. И сигурно е истина, защото отгоре – и той многозначително посочи с пръст тавана – спуснаха указания да ожесточим избора!

В стаята се разнесе сподавена въздишка, която опитното ухо на стареца можа да раздели на седем – според броя на младежите – всяка със свой специфичен стил и тоналност.

– Хайде влизайте. Щом сте тук, значи имате всички необходими документи, така че ще пристъпим направо към избора.

Кандидат-юнаците предпазливо запристъпяха след стареца.

– Заповядайте на канапето, настанете се удобно, пригответе се за решаващия тест, отпуснете се.

При тези думи рапирата на театралния фехтовач падна и шумно издрънча. Калиш твърдо реши да се откаже. Едва ли щеше да е толкова трудно да се провали на изпита, но трябваше да успее да го направи преди останалите.

– Ще хвърлям две зарчета докато някой от вас не познае числата. Моля направете вашите залагания.

– Три и пет.

– Четири и шест.

– Едно и три.

Сега е моментът, сети се Калиш и бързо го използва:

– Седем и осем.

– Седем и осем? – Вдигна вежди старецът и лукаво пламъче проблесна в очите му.

– Да, седем и осем – твърдо потвърди Калиш.

Когато свършиха с числата, старецът духна в шепата си и хвърли зарчетата на масата. Всички проточиха вратове: на едното с ръбест готически шрифт беше написана седмица, а на другото – осмица.

По лицето на домакина се разлиг тънка усмивка.

– Ето че нашият изпит свърши. Вие сте приет, младежо, подпишете се тук, – Калиш неволно прие подадената му писалка и също така механично сложи инициалите си където му посочиха. Старецът се обърна към останалите – Пожелавам ви успех следващия път.

Едва когато останаха сами, Калиш, който дори беше забравил, че не

е прочел договора, успя да надвие изненадата си.

– Но как така?

– В живота всичко е възможно. Или вие питате за заплащането? Не се безпокойте, то напълно ще съответствува на вашия труд – тридесет конвертируеми сребърника седмично. Може и премии да има, а от време на време и нещо странично. Тръгваме веднага, започвате още от утре...

Калиш направи недоволна гримаса и се опита да спре словесния поток:

– Ама...

– Няма „ама“ – самолетът ни чака.

– А в какво ще се състоят задълженията ми?

– Ще ви бъде обяснено на място...

Все пак разпитът продължи до летището. Напълно безуспешно. Когато пристигнаха, Калиш вече беше съвсем сигурен, че си има работа с банда от мошеници и се опита да използва последния си шанс.

– Дълго ли ще пътуваме? Не съм обядвал, а и ми се ходи до тоалетната.

Старецът го погледна с разбиране и до Калиш, достигна, че тази малка хитрост е абсолютно прозрачна за събеседника му.

– Тоалетната е зад ъгъла, а аз ще те чакам в тази кафетерия. Но само при едно условие – че ми дадеш честната си дума да се върнеш. Е, можеш ли да го направиш?

Калиш се замисли.

– Какво се очаква да правя?

– Все още не мога да ти отговоря, но мога да те уверя, че става дума за напълно почтен начин да си изкарваш прехраната.

Тонът, с който беше казано това накара Калиш да повярва.

– Добре, съгласен съм.

– А освен това си подисал и договор. Сега сложи ръка на сърцето си, закълни се в каквото вярваш, ако вярваш в нещо, и се връщай побързо – каза старецът.

Младежът въздъхна и обречено промърмори:

– Честна пионерска.

– Не се бави.

На летището наистина ги чакаше малък частен самолет. Старецът заспа веднага след излитането, пък и Калиш вече беше разбрал, че от него няма да получи никакво по-подробно обяснение. Трябваше да си отговори на някои въпроси и затова насочи вниманието си към пилота.

Уви, и той беше особняк – непрекъснато подмяташе из устата си голямокалибрена пура, което правеше думите му съвършено неразбираеми.

- Накъде летим?
- На-ее-д.
- Кога ще пристигнем?
- С-е-ед к-с-м-м ч-а-а.

Скоро се издигнаха над облаците и Калиш изостави опитите си да се ориентира. Оставаше му да се надява, че новият му работодател е помислил за всичко. Освен едно – неплатената такса за телефона за последните три месеца. Само да не го изключат...

Така и не усети кога е заспал. Като се събуди, часовникът му беше спрял. Разтри очи, погледна през илюминатора – ято метли тъкмо изпреварваше самолета. Зад всяка от тях се виждаше реактивна следа, но чудно: прическите на възрастните дами, които ги бяха възседнали изобщо не се развяваха от вятъра.

Потресен до дъното на душата си, Калиш не се стърпя и разбута стареца.

– А, да. Вещиците отиват на годишното събрание във Висшия Магьоснически Институт.

– М-м-ъ – вероятно потвърди пилотът. От устата му едва се подаваше парченце от пурата. Може и да не беше същата.

– Да, разбирам – промълви с половин уста Калиш, колкото да не изглежда пълен профан.

Още преди перките да спрат, до самолета изскърца със спирачките си открит спортен автомобил, боядисан в агресивно оранжево. От него изскочи мъж на средна възраст с посивели коси и разкошни къдриви бакембарди. Закръгленото бирено коремче пречеше на двуредното му сако от туид да се закопчее. На вратовръзката му беше кацнал жълто-зелен копrienен папагал.

Мъжът разпери ръце и с делова крачка се запъти към Калиш, прегърна го фамилиарно и го завлече в колата.

- Вече сте сред свои. Аз съм Гатун, гранд-юнак. Как пътувахте?
- Добре, но...

– Всичко е под контрол. Първо отиваме в Административното управление да те регистрираме. После ще те настаним – Клубът ти отпуска персонален дворец с кула на седем етажа.

Гумите свиреха по завоите, зелена пръст хвърчеше из канавките.

Калиш беше сериозно заинтригуван – доколкото разбираше, току що му обещаха самостоятелно жилище.

– А кога ще започна работа?

Гатун се разсмя от сърце чак до върха на коремчето си.

– Работата не е вълк да избяга.

– Искаш да кажеш – не е заек да избяга.

– Искам да кажа точно каквото казах. Ако Червената Шапчица не го изяде скоро, имам предвид вълка, може и да успееш да се запознаеш с него. Откакто Заекът го наби, решихме да променим пословицата.

Калиш се нагани да похвали шегата, но в този момент пристигнаха в Управлението. То изглеждаше като мрачен средновековен замък, обкръжен от високи зидове с бойници по тях.

– Стилно – изрази възхищението си Калиш, обаче другият не го слушаше.

– Слизайте и леко с вратата.

Преди да се запътят към входа Гатун огледа критично предницата на колата, извади от горното джобче на самото си наситено бяла кърпичка и върна блясъка на никелираните части.

Подвижният мост беше спуснат, но на портата ги чакаше изненада – голям ръждив катинар, обрасъл с мъх и лишеи. Гранд-юнакът дори се изплю през зъби от досада.

– Тези пак са си намерили повод да не работят.

Като човек с повече опит в четенето на обяви, Калиш пръв откри заповедта, резолирана лично от главния магьосник:

„Задължава се целият персонал на администрацията да присъствува на погребението на Кашчей Безсмъртни, починал скоропостижно от:

- (1) инсулт
- (2) инфаркт
- (3) язва на дванадесетопрастника
- (4) спукване на апендисита
- (5) други
(излишното се зачерква).

Същото ще се състои 13 часа на Плешивото плато.

За улеснение на персонала един час по-рано времето ще бъде спряно“.

– Да не си губим времето. Тези от Администрацията нямат фантазия да измислят една болест, от която наистина си заслужава да умреш, обаче могат да сменят графика без да предупреждават. До оня ден

Кашчей умираше само в сряда и петък, а сега – във вторник и четвъртък. Отиваме да те настаним.

– А кой е Кашчей и какъв е този Главен магьосник?

– А, остави ги.

– Все пак какво ще стане с моята работа?

– Стига си се правил на съзнателен. Довечера сме на бар.

Тук нервите на Калиш се спухаха по всички шевове едновременно.

– Какъв бар, по дяволите! Каква ще е тази работа? И какви са тези двор...

Още преди да е свършил, земята се отвори за да пропусне два дявола. С рога, опашки и дипломатически куфарчета.

– На вашите услуги, сър!

– Погрешно повикване, господа. – Намеси се Гатун.

– Всяко повикване се заплаща, господине!

Гранд-юнакът небрежно им подхвърли два сребърника. Миг покъсно земята се затвори зад слугите сатанински.

В ръката си Калиш откри визитна картичка със заоблени краища. На фона на големи розови букви „АД“ беше написано: „Акционерно дружество «Луцифер и сие». Юридическа консултация и посреднически услуги“.

– Мисля, че наистина имам нужда от почивка – каза Калиш и бавно се отпусна на земята.

Гатун го довлече до колата и се зае да го успокоява.

– Нищо, моето момче. Тук такива неща се случват под път и над път. – И му заши няколко освежителни шамара. – По много пъти на ден. – Последва още по-освежителна серия.

– Вече се чувствавам значително по-добре – изстена Калиш и за доказателство върна последната плесница на Гатун.

– Да, момче, ти бързо ще се издигнеш в Юначеството.

Двамата изобщо не обърнаха внимание на странната заобленост в крайпътните храсти. Тя, обаче не ги изпусна от поглед докато не се скриха зад завоя. Тогава извади от самото дъно на пазарската си чанта радиотелефон.

– Ало, „Мамче-1“, тук пост 14. Току що потеглиха в посока към жилищния комплекс „Замъците“. Говореха, че довечера ще ходят на бар. Край.

– А-у-у! Трябва да вземем спешни мерки преди да са го опошили и този! Край.

През това време Гатун подробно и с апломб обясняваше на Калиш

къде и защо е попаднал:

– ... напоследък членската маса на клуба съществено намаля. Пуснахме обявата, защото останахме без младши юнак. Срамота е, но няма да скрия – предшественикът ти се оказа морално неустойчив. Говори се, че са го видели да пие с триглавия змей. Какво падение!

– Да, наистина.

– Осигуряваме ти отлични условия за живот: в клуба има сауна, игрище за голф, плувен басейн, самодееен колектив за хорови песни в прослава на Юначеството. Е, ще трябва да свършваш и по някое добро дело, колкото да си оправдаваш заплатата.

– А магиите истински ли са?

– Е – махна неопределено с ръка гранд-юнакът.

На сутринта затвориха бара. През цялото време Калиш се държа доста дървено, докато Гатун дълго се сбогува със симпатичните сервитьорки.

Късно след обед късметът им проработи повече – успяха да се качат на третия етаж и даже влязоха в приемната на административния магьосник. Иззад бюрото се надигна да ги поздрави кръшна секретарка. Косите и имаха цвета на прясно кована мед, очите и бяха дълбоки планински езера, а дългите и тънки пръсти бяха най-нежните на този свят. Калиш веднага фиксира нежната извивка на нейния бюст, но се престори, че се визира в табелката, окачена на ревера: Ф. Фулбрайт, стажант-вещица.

– Здравей Фоли. Това е нашият нов младши юнак Калиш. Идваме да го регистрираме и да получим снаряжение за него.

– Почакайте един момент, моля. Господин Мук е преди вас.

До сега не бяха обърнали внимание на дребосъка, скрит в коженото кресло.

– Пак ли в чужбина, Малък?

– Ами да. Специализацияка, едно – друго. Нали знаеш – златното печатче, сребърното.

За да минава по-бързо времето, Калиш се пресегна и взе от масичката някакво списание – оказа се последния брой на „Алхимията вчера, днес и утре“. Тъкмо се беше зачел в статията на Къх Пфу „Още веднъж по въпроса как от злато се правят пожари“, когато усети, че някой го гледа. Вдигна очи тъкмо на време за да види как Фоли се скрива зад своя компютър. Даже му се стори, че лицето и порозовява. Калиш се смути и също толкова бързо заби нос в четивото си.

След десетина минути, когато погледите им се срещнаха поне за

трети път, той вече се беше изчервил до върха на ушите. Между него и Фоли се обменяха потоци от загадъчни огнени флуиди. В стаята замири-са на озон и сяра едновременно.

Малкият Мук излезе доволен – беше получил своите две желани печатчета. Гатун и Калиш се приготвиха да влязат, но в същия момент избърмча селекторът.

– Фоли, ако някой ме чака, кажи му че днес няма да приемам повече. Отивам на годишното събрание на вещиците във ВМИ.

– Да, сър – каза тя в слушалката и се обърна с неприкрито задоволство към гостите. – Съжалявам, господа, но се налага да дойдете още веднъж.

Калиш беше готов с радост да се подчини на съдбата си, но гранд-юнакът се опита да протестира:

– Става дума само за един подпис!

– Господин административният магьосник току що излетя през прозореца. – Съобщи Фоли. На лицето ѝ се беше изписало изражение, като на лисица, която току що е излапала сиренцето. – По-добре е да дойдете утре.

– Не на мене тия! – Разгневи се Гатун. – Утре отново ще има погребение на Кашчей Безсмъртни!

– Тогава ще ви запиша в списъка на посетителите за трети март.

Калиш си помисли, че това е съвсем скоро, само след един ден. Лъжеше се, защото след втори март щеше да настъпи осми декември. Така сочеше календарът на стената.

– Имаме свободни места само за двадесет и четвърти май – промълви с трепетен глас Фоли, когато Гатун и Калиш отново дойдоха да търсят административния магьосник.

– Не можете ли да направите нещо повече за нас? – Отрони се от устата на новия младши юнак. В този момент със сигурност беше забравил за неплатената сметка на домашния си телефон.

– Повявайте ми, наистина съм безсилна. Той приема само по пет човека на ден. – Очите ѝ щяха да се напълнят със сълзи всеки момент и Калиш дълбоко се разочарова от себе си. Беше причинил на благородната млада дама такова страдание!

Гатун изглеждаше силно угрижен.

– Тази регистрация може да се проточи твърде дълго.

Гранд-юнакът дори не подозираше какъв е истинският размер на бедствието – пред входа ги очакваше засада от три или четири дузини пълни лелки на средна възраст. Всичките бяха въоръжени с тежки

пазарски чанти и леки бойни чадъри. Бяха организирани превъзходно.

– Мамичките! Да изчез... – Гатун не можа да продължи. Притиснаха го до стената, а една от жените се разписа:

– Крадец, крадец! Картофите ми! Искам си картофите! Картофите са си мои!

Дръпнаха го за вратовръзката, скъсаха му сакото от туид, оскубаха му бакембардите. Докато траеше този линч, някои от лелките наобиколиха плътно Калиш, изтикаха го по-надалеч от гранд-юнака и занареждаха:

– Ако си истински добър юнак, няма да се криеш при Администрацията, нито из кръчмите, нито в тоя покварен клуб, а ще отидеш да убиеш Змея, който всеки месец иска по седем девици дан! Докато ти се размотаваш тука, нашите мили дечица си изплакват очите и едно по едно отиват в лапите на Змея! Ти трябва да го убиеш!

– Чакайте, уважаеми госпожи! Аз съм честен човек и ще извърша подвизите за които са ме наели. – Опита се да обясни Калиш. Къде ти! Никой не го слушаше.

– Бъди добро момче! – Сега пък лелките го удариха на молба. – Река Безводна е излязла от бреговете си, препълнена от нашите сълзи. Изплакахме очите си от мъка и жалост! Смили се над нас, бедните майки, тръгни по правия път и най-после ни отърви от този черен Змей! Ти си единствената ни надежда!

– Уважаеми госпожи, аз наистина искам да изпълня задълженията си – почти приплака Калиш, – но още не съм регистриран, нямам разрешение за носене на оръжие, не съм си получил снаряжението.

Най-масивната лелка властно вдигна ръка. В същия миг всички останали замлъкнаха.

– Майки, той е съгласен!

– Администрацията ми прави спънки – успя да подхвърли Калиш.

– Това изобщо не е проблем, синко.

На другия ден той се разписа във ведомостта за бързоходни ботуши, пушка самострелка, електронни доспехи, самоходна черга и разбира се – меч. С указ на административния магьосник, прокаран под натиска на жена му, денят беше обявен за двадесет и четвърти май. На пазара можеше да се видят първите ранни череши, но Калиш ги отмина с безразличие и отиде да си купи три килограма от секретното оръжие – развалени домати. В нагръдния джоб, до сърцето си, беше скрил кичурчето червена коса, което Фоли му беше дала скришом на изпроводак.

В офиса го чакаше изненада. Беше увита до брадата с тъмносиня

мантия на звездички, островърха шапка със златен пискюл увенчаваше нейната малка глава, а на ръцете ѝ се мъдреха черни чиновнически ръкавели.

– Даюн, координатор на Магьосническия профсъюз. – Представи се изненадата. – Платихте ли си членския внос?

– М-м?

– Не сте. Знам, знам. Дайте три сребърника. Това е месечната вноска. И дайте още два за членска карта.

– От къде на къде трябва да влизам в Магьосническия профсъюз? Аз съм юнак, а не магьосник.

– Съгласно член седми от Закона за Поправката на Закона за Правилника за прилагане на Булата на Висшия събор за дейността на профсъюзите, за да се упражнява произволен занаят на територията на Приказната земя е задължително редовно членство в някаква профсъюзна централа. А, кхе-е, нашата е единствената.

Калиш се ядоса. Това си беше чиста проба изнудване. Но той добре познаваше този тип хора. Отсече:

– Ето ти два сребърника за карта, а членския внос ще си го платя, когато получа първата заплата. И не искам да чуя нито една дума повече за пари!

– Добре де, добре. – Примиря се Даюн. Но на ум сигурно си правеше други сметки. – Застани на светло да те снимам.

После извади от гънките на мантията си две чепати клонки и с магически крясък ги удари една в друга. От тях се откъсна син пламък, уви се около лицето на стреснатия Калиш и миг по-късно в ръката на координатора се оказа малко зелено картонче с цветна фотография на юнака.

Момъкът бързо се окопоти и го взе. Не си струваше да се учудва на такова дребно вълшебство.

– След като вече сме колеги по профсъюз, няма ли да ми кажеш къде се навърта оня проклет Змей?

– Тия дни се е мотал по плажа...

Даюн си замина изтерзан от наскончаеми въпроси, а Калиш припряно взе да си стяга багажа. Мисълта, че всяка загубена минута може да коства живота на много млади девизи го караше да бърза. От време на време пред зора му се редуваха ликът на прекрасната Фоли и образът на безжизнен телефон.

Бегъл поглед върху картата му разкри, че към морето води само един път. Беше близко и Калиш реши, че ще стигне по-бързо, ако направи от самоходната черга вързоп и го метне на рамо, вместо да чете

обемистата инструкция за управление.

Пътят криволичеше надолу по склона. Зад един завой Калиш едва не се сблъска с едър брадат мъж, който държеше в ръцете си тризъбец и топка.

– Извинете, господине. За малко не ви съборих, но наистина бързам. – Каза юнакът и се опита да продължи, но другият го задържа и бързо заприказва.

– Не се притеснявайте, господине, аз имам къде – къде по-сериозни проблеми. Казвам се Нептун и съм треньор на отбора по водна топка. Повярвайте ми, аз съм най-нещастният треньор – моите нимфи са толкова мързеливи, че не са спечелили нито един мач от четири столетия насам. Истински патици!

– Кой тук обижда на патици? – От небето се спусна черната сянка на още по-черен лебед. – В предишното си прераждане бях Грозното пате и ще те дам под съд за обида на честта! Този юнак ще ми е свидетел.

Калиш вътрешно настръхна и се намеси властно:

– Чакайте, чакайте! Кажи ми лебеде и бъди честен, добре ли ти беше сред патиците, които бяха толкова глупави, че не оценяваха твоята красота и те унижаваха?

Птицата потъна в размисли. Дългата ѝ шия затрептя от възбуда.

– Моята красота? О, да. А униженията? И те. Няма да го дам под съд.

Юнакът едва избегна прилива на Нептуновата благодарност и отново се затича към плажа. Съдбата на девиците беше в негови ръце, но скъпата на сърцето му Фоли с всеки изминат миг оставаше все по-надалеч. Изключеният телефон звънеше в някъде в един друг свят. Душата му пееше – имаше работа, Прекрасна дама, беше благороден и силен! Подвизите и великите дела чакаха само него!

Когато под краката му заскърца пясък, Калиш видя огромна тъпла и почти реши че е закъснял да извърши най-важното дело в живота си. С лакти и рамене си проправи път напред през зяпачите.

– Къде е Змеят, къде е Змеят?

Обаче в центъра на кръга лежеше гола жена. С прекрасни форми. Стресната от шума, тя се надигна и го погледна с интерес.

– Какъв змей?

– Този, който яде девици.

– Е, аз съм Снежната кралица. – Очевидно опасност от изяждане не я застрашаваше. И тя се обърна по гръб. Формите се разлюляха. Без да откъсва очи от нея, Калиш заотстъпва назад. Стараше се да мисли за

Фоли и непорочните момичета. И за телефона.

В този момент бризът донесе от към водата жални викове за помощ. Юнакът хвърли прощален поглед към красавицата и се затича по посока на гласа.

Давещият се беше млад мъж с вид на жиголо. С няколко мощни загребвания Калиш се озова до него и вдигна главата му високо над вълните. Наблизо се чу плясък на перка. Само бели акули липсват – успя да си помисли юнакът, но спасеният го разсея от мрачните мисли:

– Ти пък къде се месиш! – Запротестира гневно удавникът. – Сега тя отиде да спасява друг.

– Коя „тя“?

– Русалката, разбира се. Тя е спасителка тук. Цял ден кисна във водата, едва не се удавих наистина и точно когато тя тръгна към мен, идва някакъв селяк и разваля всичко!

Калиш с усилие на волята сподави порива си да го стисне за гърлото. Онзи се възползува за да продължи да се вайка:

– Най-доброто изкуствено дишане уста в уста!

Младшият юнак дори се застави да кимне в знак на съгласие и едва тогава зададе въпроса си:

– Ако си тук от толкова дълго време, колкото казваш, тогава сигурно си видял Змея.

– Мярна ми се на няколко пъти. Мисля, че отиде към Южния залив.

На излизане от водата Калиш срещна Русалката и се опита да очисти съвестта си:

– Там един се дави...

– Тук всички се давят – срязва го тя.

Поне отдалече Змеят изглеждаше доста безобидно. Имаше слабо, сгърчено тяло и носеше единствената си глава силно наклонена надясно. Зад себе си водеше на връвчица невиждан розов шопар. Юнакът силно се разочарова, но все пак се прикри зад една дюня, снаряжи се бързо и с боен вик се втурна в атака.

Змеят го забеляза едва на няколко крачки и тутакси прикри шопара с ципестите си криле. Без да се церемони, Калиш опря острието на меч си в гърлото му и с най-страшния си глас – според него така трябваше да говорят добрите юнаци от приказките – го попита:

– Къде са девиците, кръвопице?

Змеят не на шега се разтрепери.

– Моля ви се, ка-ка-какви де-девици!

– Ти на луд ли ще ми се правиш? – Избухна не съвсем по юнашки

Калиш.

– Аз не съм луд, а недоносче. – Срамежливо си призна събеседникът му.

– Казвай ти ли изяде девиците?

– Но аз работя в друг ресор, моята тясна специалност са златните ябълки. Разбирате ли, розовият шопар е капризен и не яде каквото и да е. Само златни ябълки.

Като разбута насъбралите се зяпачи, до тях се приближи голобрад хлапак, въоръжен с прашка и се обърна към Змея:

– Ела тук, пиле шарено. Аз съм най-малкият брат. Какво чуват уши-те ми? Пропилял си и тазгодишната реколта за да храниш някакъв си шопар!

– Не се ядосвай, момче – успокои го Калиш. – Хубавите ябълки прасетата ги ядат. По-добре иди и се престори, че се давиш. Може да имаш късмет и Русалката да спаси точно теб. Казват, че правела най-доброто изкуствено дишане уста в уста.

Младежът се поколеба колкото за пред хората и забърза към морето. Публиката също се разпръсна и след като се извини на Змейчето – седмаче за недоразумението, юнакът се пое към местната кръчма с надеждата, че там ще се намери кой да го упъти. По пътя си мислеше, че този шантав свят може би беше малко по-сложен отколкото изглеждаше на пръв поглед. Освен всичко останало тук живееше Фоли, каквато нямаше никъде другаде. И точно тук самият Калиш беше намерил работа и самочувствие.

Едва седна на една маса и до него се дотърри Мاستилницата.

– Ха здравей, юначе. Бас хващам, че не знаеш какво се е случило миналата неделя. А се е случило това, че Котаракът с чизми заспа на поляната и проспал целия следобед. През това време от там минал Малечко Палечко. Харесал чизмите на Котарака с чизми и тихичко му ги изул. Когато Котаракът без чизми се събудил – що да види – краката му били боси. Тръгнал той да дири злосторника, а острите камъчета все се забождали в нежните му лапички. И както си вървял, изведнъж чул глъчка. Приближил се и гледа: в кухнята на Пепеляшка се събрали към стотина графове, принцове и царски синове – най-отбраните сред цялата благородна пасмина, която може да се събере из Приказната земя. Всички мерели ботуша на Незнайния рицар. Работата била там, че на бала, който се състоял в двореца на Пепеляшка три седмици по-рано, дошъл млад и строен момък с желязна маска. Той танцувал възхитително, от устата му се леели медени слова във възхвала на домакинята.

Щом часовникът започнал да отброява дванадесетият час, рицарят благоговейно положил мечта си в нейните нозе. Едва Пепеляшка се навела и му го върнала, когато той тутакси се втурнал през тълпата от гости, хвърлил се върху коня си и препуснал в неизвестност. Само левият ботуш се закачил и се изхлузил от крака му. Още на следващия ден в четирите посоки на света били изпратени вестоносци, които да съобщят, че Пепеляшка търси неизвестния рицар за да се омъжи за него. И така всяка сутрин пред вратата на кухнята ѝ – там организирали меренето на ботуша – се струпвало огромно множество от кандидати. Това продължило, докато от там не минал Котаракът без чизми. Като разбрал защо са се събрали толкова много хора, той не мислил дълго и също като останалите решил да си опита късмета. Един след друг благородниците си заминавали огорчени, но когато дошъл редът на Котарака без чизми станало чудото – ботушът така прилепнал на лапата му, сякаш за него бил правен. Като разбрала това, Пепеляшка тутакси се затворила в най-високата кула на замъка си и приемала през едно мъничко прозорче само хляб и вода. Бедната, не може да си представи как ще роди котета! Ха сега поръчай по една извара от сладки коренчета, че гърлото ми съвсем пресъхна.

Калиш изпълни молбата му. Разказът на Мастилницата го увлече, но той не беше забравил, че на плещите му тежи както отговорността за съдбата на невинните девици, така и за срамежливата усмивка на прекрасната Фоли. А и неплатеният телефон не му даваше мира. Пък и така се надяваше да разбере повече за тази толкова неочаквана страна. Не че много от брътвежа на Мастилницата му стана ясно, но почувствува, че едва ли щеше да се намери някой, по-информиран от сегашния му събеседник.

– А знаеш ли истории за змейове?

– Змейовете сега не са на мода. Вместо това ще ти разкажа за Снежанка и седемте джуджета. Ама не това, което си мислиш. Всеки ще ти каже, че е нимфоманка. Само този глупак, принцът, които я взе за жена не знаел. Така че тя цели две години му изневерява със седемте джуджета. Същите, които сега са мнозинство в парламента.

Тук Калиш отново се опита тактично да насочи разговора в друго русло.

– Мене повече ме интересуват змейовете.

– Нали ти казах, че това са демодестории. Виж какво станало по-нататък...

– Нищо че са демодестории. Мене все пак повече ме интересуват

змеювете. – Този път по-грубо настоя Калиш.

– Ама ние ще се прекъсваме ли, или ще се изслушваме! Никога не започвам нова история преди да завърша старата. – Отсече Мастилницата и се нахрани да си тръгне.

– Чакай, чакай. – Отстъпи Калиш. – Съдържателю, още по една. А ти свършвай по-бързо със Снежанка. Искам да знам къде мога да намеря Змея.

– И до там ще стигнем. Та Снежанка изневерявала на принца с парламентарната група на мнозинството. Със седемте джуджета, де. Мъжът ѝ като научил, създал фондация „И аз съм човек“ на всички принцове – рогаосци. Защото приказките не свършват с „яли, пили и се веселили цели три дни и три нощи“. Те половината принцове са на пенсионна възраст, плешиви пък и с коремчета. А и принцесите са едни, да не ти разправам.

– Добре, – въздъхна облекчено Калиш. – Кажете сега къде да намеря Змея.

– Змея, та Змея! Дано да те изяде! Иди в градската баня – там има един. Ох, какви времена настанаха, не те оставят една хубава случка да им разкажеш! Все бързат, бързат. – Последните думи настигнаха юнака вече на прага.

Отвън, докато премигваше под лъчите на яркото слънце, той се сети, че е забравил да попита къде се намира тази баня, но не му се щеше да се връща, рискувайки да изслуша още нещо. Огледа се – отсреща се задаваше странно същество с глава на човек, тяло на кон и вериги на трактор. Калиш се взря по-внимателно в него, но реши да го подмине. Обаче съществото само го спря.

– Струва ми се, че искате да ме попитате за нещо, господине.

– Не-е. Всъщност искам. Къде се намира градската баня?

– Отивам в същата посока. Можете да ме възседнете.

Седлото беше неудобно, ръбесто. Убиваше, но юнакът стоически издържа.

На входа Калиш беше посрещнат от мърляв субект с разчорлена коса, тридневна брада и мътен поглед. На ревера на лекьосаната му прес-тилка се мъдреше емблемата на Юначеството. Вонеше на долнопробна ракия.

Сбръчвайки нос, Калиш нервно поглади дръжката на мечата си.

– Къде тук е Змеят?

– А-а-а, значи ти си новичкият! – Опита се да се усмихне приветливо субектът. – Дакс, юнак-философ.

Калиш си спомни нещо от думите на стареца, който далеч от тук провеждаше конкурса, но реши първо да свърши работата и едва после да задоволява любопитството си.

– Къде е Змеят?

– Влез, седни да го почакаш. Той отиде да купи вино.

– Защо вино? Той девиците с вино ли ги обича?

– Какви девици, бе, той няма един зъб. Хайде, не се опъвай, ами влизай да ми разкажеш какво прави Езерото.

– Няма никакво езеро. Предния Змей го намерих на плажа, но излезе недоносче. Той беше по ябълките. А този кога ще се върне? И какво правиш ти заедно с него? – Калиш беше възмутен до дъното на юнашка-та си душа.

– Пия, какво друго да правя. Сигурно те е посрещнал онзи глупак Езерото и те е полял с куп празни приказки за мене. Аз напуснах Юначеството, защото там всички до един са самодоволни кретени, мазни подлизурковци на Администрацията и си носят смилено чехъла на шията. До такава степен са свикнали с голфа, билиярда, съботната партия бридж и следобедния чай, че не са в състояние да извършат и половин добро дело. Избягах от тях и сега съм свободен дисидент. Като волна птичка пия с когото си пожелаая. Скандализирам Езерото винаги, щом го срещна да се перчи с откритата си лимузина. Мисля.

Не приличаше на просто самохвалство. Калиш си спомни за телефона и за цялата галимация около предстоящото плащане на сметката.

– Защо на Гатун му викаш Езерото?

– То е очевидно, – заобяснява веднага Дакс – защото мозъкът му е плосък като езерна повърхност. Тъй както ни познаваш и двамата, как си мислиш, кой от нас може да бъде родоначалник на новото философско направление: „Мяо или за котката и анизотропния покрив“. Всичко е много просто, но трябва да се съсредоточиш – представи си, че имаш един покрив, по които котките могат да се движат само в едната посока...

В това време нахълта триглав змей със столитрово буре под мишница и изрева с цялата мощ на всичките си гърла:

– Виното пристигна! К'во пра'и тоя тука, бе?

– Новичкият добър юнак е дошъл да ни посети.

– Ня'а страшно, и за него ша има пиячка.

Калиш започна да се убеждава, че и този път е попаднал на Змей, който работи в друг ресор. С Дакс си струваше да се поприказва, но друг път. Девиците, Фоли и телефона не искаха да чакат. Все пак от

чисто любопитство се поинтересува:

– А ти с какво си изкарваш прехраната?

– Глей сеа. – С треперещи ръце Змеят остави бърчвата на земята и се зае да обяснява. – Взимвам една лютивва чушка от тоа наниз, хапвам я, пийвам вино – той демонстрира – и като духна срещу котелката, пряк топла вода. Чат ли си?

– Разбрах. Дакс, кажи ми къде да намеря Змея! Помогни ми, нали и ти някога си бил добър юнак!

– Че аз и сега съм добър юнак и затова ще ти кажа – Змеят е в тебе! – Калиш замръзна на мястото си. – Змеят е в мен, Змеят е в Змея, Змеят е във всеки от нас!

След такива думи на човек не му остава нищо друго, освен да си тръгне. И да попадне право в лапите на благотворителните организации. Пред носа на Калиш се изпречиха касички и pistolетни дула. Той поне-чи да извади меча си от ножницата, но някой навря в ръката му разноцветна диплянка, на която пишеше: "Фондация „Четиридесетте разбойника“. Добре поставен командирски глас заповяда:

– Рота-а-а, равнис! Мирно! Аз Оловен войник ли съм или лукова глава! Стр-р-рой се повзводно!

Четиридесет брадати мъжаги с неохота се подредиха в две криви редици. Оловният войник излезе напред. Носеше извадена шпага и кутия за шапки с процеп в средата.

– Направете вашите волни пожертвувания за спасяването на Хищникът-компютър!

Калиш се отпусна. Все пак имаше и други хора, които правят добро в тази необичайна страна. Май не трябваше така сляпо да се вярва на Дакс. Обеща си занаят да бъде по-недоверчив.

– Какво се е случило с него? – попита юнакът и бръкна за кесията си. Вътре жално подрънкваха няколко срабърника. Разбойниците от задната редица започнаха възторжено да го поздравяват и да салютират с изстрели във въздуха.

– Ура, дава! Дава!

Като видя неподправената им радост, Калиш не се стърпя и пусна в кутията три сребърника.

– Благодаря Ви, господине – каза Оловният войник и поведе хората си.

– Ей, почакайте! – Спря ги юнакът. – Търся един змей, който яде девици. Не знаете ли случайно къде живее?

– Върви през Непроходимата гора все направо и ще стигнеш.

– Благодаря.

Непроходимата гора беше прорязана от множество добре утъпкани пътеки. Калиш си избра една по-широка и с бързи крачки пое по нея. При тръгването си беше забравил да се запаси с нещо за ядене и сега се зарадва на възможността попътно да се подкрепи с боровинки и сладки плодове. Не очакваше, че битката със Змея ще се окаже толкова продължителна. В приказките, които смътно си спомняше от детството си, героят се справяше с няколко замахвания на меча, а тук...

Изведнъж откри, че не си мисли за девиците и злощастиято, което ги очаква, щом попаднат в лапите на Змея. Не си мислеше си и за Фоли, нито пък за неплатения телефон. Това го разтревожи не на шега. Концентрира се.

Картините, които завитаха из ума му, не му позволиха навреме да забележи малкото момиченце с червена шапчица и спортен екип в същия цвят, което се беше притаило зад огромен буков ствол и внимателно го съпровождаше с очи.

– Ей, готин! Да си скивал Сивия вълк наоколовърз?

– Не се страхувай момиченце, докато съм с тебе никой вълк не може да ти стори зло. – Понечи да я успокои Калиш.

– Ти си бил голям квадрат, бе образ! За к'во ми е да се плаша от него, като той трябва да се плаши от мен. На тая полянка обикновенно събира разни миризливи болклуци за баба си. Само че аз вече я изкльопах и сега е негов ред.

Калиш си припомни една случайно чута поговорка. В този свят беше добре човек да се замисля повече над случайно чутите неща. Взе си бележка. Бързо се уча – помисли си доволен.

– Добро момиченце. Виждам, че ще се справиш и сама. Довиждане.

– Чао, морук!

Юнакът вече нямаше нужда да изтиква изненадата в някое ъгълче на съзнанието. Просто продължи по-нататък. На излизане от гората срещна Вълка. Той мирно пасеше седемте козлета и им свиреше с кавал жалостива мелодия. Юнакът побърза да го предупреди.

– Кумчо, спасявай се! Червената шапчица е наблизко. Съжалявам, че точно аз трябва да ти го кажа, но тя е изяла баба ти и сега те дебне на полянката, където обикновенно си събирал цветя.

– Горката старица! – Захлипа Вълкът.

– Моите съболезнования.

– Благодаря ти, юначе. Много си добросърдечен.

Калиш беше трогнат от стоицизма, с който вълкът посрещна

лошата вест.

– Разбирам мъката ти, но те съветвам веднага да помислиш за собствената си кожа.

– О, аз съм в относителна безопасност. Кучетата обявиха безсрочна ефективна стачка и се наех да пазя стадото вместо тях. Червената шапчица никога няма да допусне, че съм тук. Все пак ще се отдалеча, доколкото ми е възможно.

Разделиха се сърдечно като стари приятели. Калиш не преставаше да се тревожи за безрадостната участ, тегнеща над девиците, за Фоли и за телефона. Но сега в сърцето му се намери място и за други нуждаещи се от неговата помощ.

Скоро пътеката го изведе на някакъв главен път. Юнакът спря и се задълбочи в картата. Още не беше разбрал точно къде се намира, когато в далечината се зададе нещо. Калиш заряза опитите си да се ориентира самостоятелно и размахна ръка пред странното возило. От близо се виждаше, че това е зидана руска печка, върху която се излежава русоляв младеж с лунички по невинната физиономия. Той се провикна:

– Хей, освободи пътя, болен карам!

– Само ми кажи къде да намеря Змея.

– Качвай се, ще говорим по пътя.

Калиш хвърли малкото си багаж върху печката и се изкатери отгоре.

– Иванушка Глупакът – представи се младежът.

– Калиш, младши юнак.

– Внимавай да не смачкаш пациента.

– Кой пациент?

– Ей го там, паяка.

Добрият юнак нави самоходната черга и внимателно я сложи под главата на болния.

– Какво му е?

– Не питай. Всъщност той е Ученият Паяк, но ако питаш мене е голям наивник, защото е сбъркал мухата на картината с истинска. Самата картина представляваше натюрморт с муха преди този идиот да я оближе и да получи натравяне от боята. Сега го водя в поликлиниката, там ламята Станка ще го оправя.

– Да си дойдем на думата. Аз пък търся един Змей.

Иванушка се замисли.

– Познавам само един змей и той не е змей, а ламя – тази същата Станка. Като стигнем, веднага ще ти я покажа.

Калиш получи лошо предчувствие – нещо като стомашни колики, но за всеки случай каза:

– Карай тогава по-бързо.

– По-бързо, по-бързо, ама рицарят-регулировчик само чака да превиша скоростта и да ми вземе книжката.

– На моя отговорност.

Още преди Калиш да свърши, пред тях се показва рицарят-регулировчик и размаха палка. Спряха.

– Рицар-регулировчик Ван дер Валс. Моля документите за проверка.

Без да губи време за обяснение, юнакът му подаде служебното си удостоверение. Като го прочете, Валс се изпъна, козирува и им пожела приятно пътуване.

В поликлиниката ги посрещна дежурната ламя Станка, облечена в колосана снежнобяла престилка с малки кокетни шапчици на двете глави. Тя тикаше количката, на която натовариха Ученият Паяк за да го отнесат в манипулационната. Щяха да му правят промивка на стомаха.

– Нали ти казах, че Станка ще го оправи – рече Иванушка Глупакът. Калиш го слушаше разсеяно, стомахът го наболяваше. Не му беше нито до девичите, нито до Фоли, нито дори до скапания телефон.

На излизане срещна един скелет. Кръв капеше от разбития му нос, лицето му беше изкривено от болка. Даже човек без медицинско образование можеше да види, че лявата му ръка е счупена на няколко места.

– Кой те подреди така? Змеят ли?

– Не – простена скелетът. – Заекът устрои побой на концерта на „Бременските музиканти“.

Калиш забеляза, че по събеседника му са окачени железни вериги, гривни и всякакви други устройства с неизвестно предназначение. Вероятно кречетала.

– Това да не е хеви-метъл група?

– Краш¹.

– Къде се случи това?

– На две крачки от тук – на стадиона.

Убийството на змейове е благородно дело – напомни си Калиш и сам се ужаси от мисълта си. После се поправи – нали щеше да го стори за доброто на девичите, на Фоли и дори за да си плати сметката за телефона. Само че защо преди това да не свърши още една добрина?

1. Краш – от крах и траш

Стомахът в миг престана да го боли.

Мелето продължаваше, но като истински професионалисти „Бременските музиканти“ продължаваха да се дерат на сцената. Заекът естествено беше в центъра на безредиците – трошеше пейки, глави на почитатели и всичко друго, което му се изпречи. От играта на могъщите заешки мускули на Калиш му се стори, че голата лисица, татуирана върху тях, мърда като жива. Като помисли малко, юнакът свали пушката самострелка от рамото си. Тя сякаш само това бе чакала – веднага гръмна и Заекът се свлече омиротворен от гугумените куршуми.

– Добро задушено би станало от него – обади се някой от тълпата.

– Но няма да съм аз този, който ще го приготви – отвърна Калиш и заедно с непознатия си събеседник напусна стадиона. – Да знаете случайно къде мога да намеря Змея, който яде девизи? Трябва ми точно той, а до сега попадам само на недоносчета, пияници или медицински сестри.

– Знаем, Седмоглавия – той ви трябва. Мога да ви заведа, и без това ще търся в същата посока.

– Ако не е тайна, вие пък какво търсите?

– Разни работи...

Унесени в разговор за незначителни неща, двамата не забелязаха как са стигнали до един кръстопът. На банкетата беше забита табела: „Тук можете да платите с чек“, а на нея се беше подпрял строен мъж на неопределена възраст, облечен в зелено-кафяв маскировъчен халат. В ръцете си държеше зареден арбалет, небрежно насочен към корема на Калиш.

– Аха, Робин Худ и неговата царска мафия, но аз не търся тях. – Каза новият спътник на добрия юнак и изчезна, изпари се като дим.

– Крал Лир, Луи XVI, обискирайте го! – Нареди непознатият.

Две царствени особи, увенчани със златни корони се приближиха със застрашително вдигнати скиптри.

– Ние желаем твоята кесия, сир!

Без да се колебае, Калиш извади мечта си. Чу се звън на метал. Боят бе кратък, а краят – безславен. Из-зад храсти, из-под канавки наизскачаха още десетина царе, императори и фараони. Юнакът неспирно раздаваше удари, но враговете бяха много и скоро лично Вождът и Учителят на всички народи го привърза към табелата.

През цялото време Робин Худ наблюдаваше безучастно отсрани. Един от многото Луи му подаде кесията на Калиш.

– Заповядайте, господин мирови съдия, сир!

– Благодаря, Ваше Величество.

– За нас е чест да ви служим, сир.

– Я да видим какво подрънкава тука. Само два сребърника! Истински беден, но честен юнак. Ще ни кажеш ли какво добро дело си се запътил да извършиш?

Ричард III извади мръсния парцал, с който бяха запушили устата на Калиш. Той нямаше какво да крие:

– Отивам да убия Змея!

Всички съдържано се засмяха, а Робин Худ му направи забележка:

– Доброто възпитание изисква да се обръщаш към мен със „сир“.

– Никога няма да се обърна със „сир“ към един пладнешки разбойник! Ако ще да носи името Робин Худ! – Заяви Калиш, който вече беше успял в основни линии да се ориентира в ситуацията.

– Пладнешки разбойник! Та кой не е разбойник днес: Администрацията ли, която събира толкова високи данъци, че напълно спря постъпленията в нашите хазни; Фондацията ли, която се преструва че набира волни пожертвувания (между нас казано никой до сега не е видял Хищника – компютър) или някой друг? Ние сме заобиколени от некадърници и дегенерати, от лъжци и мошеници! – На това място Бонифаций III попи сълзите си с копринена кърпичка. – Нека да погледнем към вашите любими змейове: недоносче, което краде ябълки от чуждите градини, пияница, който не става за нищо друго, освен за огняр в баня, сиамски близначки, които търгуват със спирт на черния пазар. А за четвъртия змей е по-добре да не говорим. Отсъждам – в името на закона вие сте виновен!

– Не сте в съдебната зала, сир. – Меко напомни Вилхелм Завоевателят.

Разбойниците се приготвиха да тръгват. Цезар си хареса пушката самострелка, а дон Карлос – електронните доспехи. Карл Велики обстойно огледа бързоходните ботуши, но като видя, че гаранционният им срок е изтекъл, се отказа от тях. Лиу XIV и Тутанкамон се скараха за чергата. Французинът благородно отстъпи, защото колегата му, който беше свикнал с горещината на пустинята, имаше по-голяма нужда от нея за да се завива през дългите студени нощи. Накрая Робин Худ разпореди:

– Все пак ти се би достойно, затова ти оставяме меча. Ще се нуждаеш от него. Освен това той е лично оръжие, а с чужд меч никой от нас не би дръзнал да се бие.

Шайката скоро потъна в дебрите на гората. Калиш остана сам, но тежненията за девиците, Фоли, телефона и особено за някои други

работи не му даваха възможност да се наслаждава на тишината и лекото шумолене на листата. Пък и трябваше да поразсъждава над думите на благородника – бандит, а такива мисли не са от леките.

Изведнъж усети ръцете си по-свободни. Беше предишният му спътник, който отвързваше въжето.

– Къде изчезна? – Възнегодува Калиш. – Защо ме остави сам срещу тия?

– Ходих да го търся. – Обясни невъзмутимо Търсачът. Нищо не може да го отклони, реши юнакът.

– Е, и намери ли го?

– Щом съм тук, значи не.

– Да вървим тогава. – Въздъхна Калиш и разтри изтръпналите си ръце.

– Острият връх право на запад е самата Лиса планина. В подножието ѝ, сред каменните хълмове се намира Змейова дупка.

– Колко време ще пътуваме до там?

– Привечер ще стигнем. По-близо е, отколкото изглежда.

Вървяха в мълчание, всеки потънал в собствените си проблеми. Спяха само веднъж – под една крива круша, където имаше извор и Търсачът предложи да разделят скромната му вечеря. Юнакът почти не яде, но затова пък току обръщаше глава към Лиса планина.

Слънцето вече клонеше към залез, когато дългоочакваният момент настъпи. С изваден меч Калиш се изправи пред пещерата на Змея. Най-после дойде мигът на неговото юначество, на неговата смелост, сила и разбира се, твърда ръка. Наистина звезден миг! Гръмогласно извика:

– Ако си мъж, излез да се преборим! Аз съм добрият юнак Калиш и съм дошъл да те накажа за поруганата чест на всички девизи!

От дупката се показва една глава, огледа го със слаб интерес и малко уморено попита:

– Имаш ли нотариално заверено разрешително за дуел?

На юнака взе да му кипва. И този път ли?

– Имам всички необходими документи! Излижай най-после и да започваме!

– Изпрати ми секундантите си за да уговорим двубоя.

Калиш си каза нещо на ум, прибра меча в ножницата и се обърна към спътника си:

– Ти ще ми бъдеш секундант.

– Но аз съм Търсачът, трябва да търся. В това е смисълът на моя живот.

– Ще търсиш по-късно. Сега тръгвай с мен да уговаряме дуела.

Змят ги посрещна много вежливо и ги покани на масата, където бяха сервирани девет чашки чай. Отначало разговорът не потръгна и две от главите се опитаха да забавляват гостите с вицове.

„При Господа долетяло едно уплашено ангелче.

– Господи, хората откриха още един трансуранов елемент. Какво ще правим сега?

Господ се замислил и казал:

– Добавете още един нелинеен член към уравненията на Максвел.“

– Ха – ха! Нали е много смешно?

Тук Калиш не можа да се сдържи, хвана се за меча.

– Не съм утърпявал толкова пътища за да слушам вицове, които даже не са смешни. Идвам да се бия с теб и да освободя девиците!

– Какви девици, бе човек! – Седемте глави направиха очи, големи като понички. Като ме гледаш така, изглеждам ли ти на змей, който яде девици?

– Изобщо не ме интересува как изглеждаш! Веднага пускай девиците на свобода!

Змят избра главата, която притежаваше най-успокоителен тембър на гласа и заговори с нея:

– Няма никакви девици в тая държава поне от петдесет лета! Аз за какво съм станал вегетарианец, мислиш? Имам чувствителен стомах и когато започнаха да ми пробутват леки жени вместо девици, направо се поболях. Опитах се да протестирам. Вдигнах гладна стачка и за една седмица пред входа на кантората ми се образуваше опашка от чакащи, дълга колкото от тук до крайбрежието. Нищо не помогна.

Точно тогава Търсачът, които вече си беше изпил чая, скочи от мястото си, вдигна покривката и надникна под масата.

– Не, и тук го няма.

Заобиколи, отиде до Змея и отмести настрани опашката му за да види дали го няма и там. Нямахше го. Обезпокоен, той отново изчезна без да се сбoguва.

– Остави го, нека си търси. – Поучен от опита, Калиш махна с ръка. – А ти продължавай.

– Приближаваше времето, когато вместо аз да ям „девиците“, те щяха да започнат да ме ядат. От ден на ден издръжката им ставаше все по-скъпа, а пък и цените на екологично чистите плодове и зеленчуци нарастнаха значително. Така че просто бях принуден да се свържа с мадам Спящата Красавица и да организирам малък съвместен бизнес. И аз

съм доволен, и тя е довольна, а и момичетата не остават на сухо. Вярно е, че злите езици наричат нейното заведение, извинете ме, бардак, но всъщност това е един наистина много изискан публичен дом.

Калиш шумно преглътна. Нецензурния коментар, естествено. В същия момент си спомни за решението си да бъде недоверчив.

– Бих искал да се уверя със собствените си очи.

– Това е лесно да се уреди. Още тази вечер ще отлетим до град Б да се поразсеем малко.

Юнакът отказа предложената му вечеря – нещо не му даваше хапка да сложи в устата си днес, така че тръгнаха почти веднага.

Преди да кацне, Змеят направи няколко кръгчета за да може Калиш да разгледа по-добре новите жилищни комплекси от панелни блокове на кокоши крака, Стария град с аристократичните му сламени колиби и кооперативните дворци в предградията. Мракът всеки миг се сгъстяваше, но ако човек напрегнеше очи, можеше да види това – онова.

– Какви са тези огньовете долу?

– Улично осветление, дело на нашия изтъкнат алхимик Къх Пфу. Но понякога излизат от контрол и се налага пожарната команда да ги гаси с жива вода.

Пред вратата на заведението се беше разположил дрипав робот. До него стоеше ламаринена кутия с няколко медни монети на дъното. Той им се примоли:

– Дайте за грес, дайте за грес на бедния просяк!

– Не му се хващай на въдицата. – Прошепна в ухото на юнака най-лявата глава. – Той е мошеник. Дошъл е да живее в свободната от неволя зона само защото тук доходите се удостоверяват единствено с данъчна декларация. Иначе си е милионер. Този робот е притежател на контролния пакет на заводите за производство на работи.

Мадам Спящата Красавица се оказа пищна дама, която прикриваше истинските си години с богато деколтирана розова рокля. Змеят галантно ѝ целуна ръка с всяка от седемте си глави. При това я приветствуваше със сваляне на шапките полувидимки, които тутакси ставаха видими. Поздравленията бяха единственото предназначение на тези шапки, които си оставаха невидими през цялото време, докато стояха на нечия глава.

– Съдружник, ти си истински кавалер!

– Радвам се да го чуя от вашите уста. Водя ви още един добър юнак. Малко е недоверчив, но то е от младостта. Иска да види нашите момичета.

Калиш мълчаливо се поклони на домакинята. Външно беше студен като комета в покрайнините на слънчевата система. Въведох я в уютен хол с мека мебел и дискретно осветление.

– Запознайте се: Отшелникът, който пише любовни стихове, нашият Дух – художник абстракционист. Читателят изпитател. От всички нас той има най-тежката професия – чете всички нови книги. А четвъртият джентълмен е Третият Глупак. Момичетата всеки миг ще бъдат готови да се присъединят към вас, господа.

Юнакът хвърли поглед наоколо и небрежно попита:

– Как върви бизнесът, мадам?

– Не се оплаквам. Децата са съзнателни и работят с желание. Е, от време на време идва по някое мамче да изнудва любимата си дъщеричка за пари, но това е в реда на нещата.

Калиш не успя да осъзнае до край смисъла на казаното, когато вратата се отвори и от нея изпърхаха две дузини красавици. Стаята се изпълни с благоухания и весел глъч. Докато юнакът се усети, едно от момичетата вече беше седнало в скута му и нежно го галеше по бузата.

– Как си, сладур?

За всеки случай Калиш си помисли още веднъж за неплатения телефон, преди да ѝ отговори.

КРАЙ

© 2003 Валентин Иванов
© 2003 Кирил Добрев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/887>]